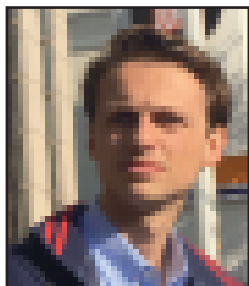

Praktikant i Hiroshimai, Japan

Jag hade aldrig varit i Japan (eller östasien för den delen) innan. Allting var väldigt nytt för mig. Men nu var jag här.

Svajig engelska

Jag hittade mig själv på ett hotell i Hiroshima tillsammans med min pappa. Vi väntade på att två män, *Akinori* och *Kosuke*, skulle hämta upp oss och köra oss till min nya lägenhet. De plockade upp oss i en gigantisk truck och rökte engagerat ur sina el-cigaretter. Vi började prata om allt möjligt på svajig engelska, så länge det hade något slags samband med Japan. Trots att konversationen rullade på så satt jag i trucken och tänkte: *Vad gör jag här egentligen?* Låt oss ta itu med den frågan senare.

Prao för att göra en film

André och Kosuke filmar en scen för företagsvideon.

Jag praoad i en förort av *Hiroshima*, kallad *Hatsukaich* och jobbade på en kommunikationsavdelning för företaget

Shibuya Diamond Tools. De specialiserar sig på diamantverktyg inom håltagning, vilket betyder att de tillverkar "artificiella" diamanter (alltså inget du limmar fast på vigselringen). Den sista månaden anlände min bror Vitor och hjälpte mig och *Kosuke* att färdigställa en video som skulle göras för företaget. Jag var ensam i Japan i 15 veckor och Vitor kom efter 11.

Minnen från Tokya-resa

André äter den typiska Hiroshima-rätten okonomiyaki med Shinya

Nu, efter vi varit i Japan och återvänt till Sverige, brukar vi prata om minnen vi fått under resan. Ett av våra favoritminnen kom från vår resa till *Tokyo*, då vi letade efter en tågstation. Efter ett tag blev vi så hungriga att vi var tvungna att stanna vid en mataffär för att köpa kalla nudlar, dränkta i sojasås. Det fanns inga sittplatser, så vi gick till en bakgata och började hugga in. Vi kommer ihåg hur vi skratade eftersom vi insåg hur märkligt det måste sett ut - två européer som sitter för sig själva och äter nudlar på en bakgata i *Tokyo*.

Utekväll i Hiroshima

Ett annat nära minne vi har kommer ifrån en utekväll i *Hiroshima* tillsammans med vår granne och kollega *Shinya*. Dagen började med en vanlig sightseeing i *Hi-*

roshima, men slutade med en dyr taxi tillbaka till *Hatsukaichi* (tidigt på morgonen).

Skillnader Japan - Sverige

Med det sagt, Japan är faktiskt väldigt likt Sverige. Om man bortser från typ allt. Den enda egentliga gemensamma nämnaren är mentaliteten. Svenskarna är flitiga som japanerna. Vi tar vårt yrke och privatliv på allvar (se Bergmans och Kurosawas filmer som referens).

Hårt arbetande

André tar emot praktikcertifikat från högsta chefen Norikazu Shibuya, under en middag med företaget.

Japaner arbetar däremot lite väl för mycket för min personliga preferens. Till exempel satt en av mina arbetskamrater inne på kontoret från åtta på morgonen till åtta på kvällen. Det mest tragikomiska med detta var att han själv klagade över att han arbetade för mycket, men han verkade själv inte ha några planer på att bryta ovanan (chefen tvingade inte honom att jobba så länge heller för den delen).

Vad gör jag här egentligen?

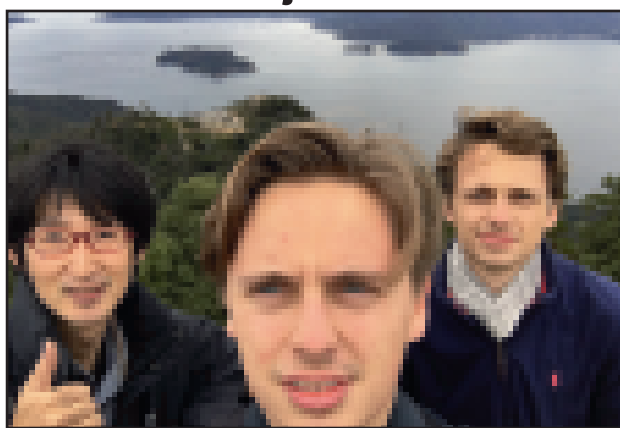
Låt oss återkomma till frågan jag ställde mig själv i början av praktiken. Det är lätt hänt att man ställer sig frågan "*Vad gör jag här egentligen?*" i tider av obekvämlighet. Självklart tvekar man på sig själv i nya situationer, det är ju fullkom-

ligt rationellt. Jag hade ingen aning om hur jag skulle föra mig eller hur jag skulle bete mig när jag anlände i Japan.

Prester och anpassa sig

Ibland är det väldigt svårt att lita på att man kan leverera. Många av mina klasskamrater tyckte att jag var modig som lämnade nästan allt bakom mig för 15 veckor. Många sa däremot att de inte skulle kunna tänka sig göra samma sak. Ingen vill skämma ut sig. Ingen vill bli dömd. Ingen vill känna sig obekvämlig.

Rädsla - välj dina drömmar

Shinya, Vitor och André på toppen av berget Misen på ön Miyajima

Jag och Vitor tänker inte direkt på det sättet och jag tycker inte heller att någon annan ska tänka så. Livet är kort så jag tycker inte att vi människor har tid att prioritera våra rädslor.

Ibland är våra rädslor befogade, men oftast är de inte det. Oftast grundar sig rädslan i att vi prioriterar andra före oss själva, vilket är ädelt. Men den ädelheten har två sidor, eftersom det kräver att vi åsidosätter oss själva. Vilket vi ska göra ibland, men inte när vi ska satsa på våra drömmar. Om jag prioriterade mina rädslor så skulle jag antagligen inte vara där jag är idag. Jag kan inte påstå att det alltid är enkelt att satsa på sina drömmar, men det är ett val jag aldrig i livet skulle vilja lämna.

André Gogola Hermansson